

**АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПОНЯТТЯ
ТА СКЛАДОВИХ ГУМАНІТАРНОЇ СФЕРИ ДЕРЖАВИ**

**ADMINISTRATIVE AND LEGAL ASPECTS OF THE CONCEPT AND COMPONENTS
OF THE HUMANITARIAN SPHERE OF THE STATE**

Метою статті є визначення із позицій адміністративного права категорій «гуманітарна сфера держави», «гуманітарна складова державної української політики». В дослідженні йде мова про понятійно-категоріальний апарат із точки зору адміністративного права щодо гуманітарної сфери держави, визначаються складові такої сфери. Зазначається, що розглядаючи гуманітарну сферу держави як об'єкт адміністративно-правового забезпечення, не існує єдності щодо визначення терміну «гуманітарний» як в документах концептуального характеру, так і наукових працях вітчизняних та зарубіжних вчених (одні фахівці пишуть про гуманітарну співпрацю у контексті політики «м'якої сили», інші наголошують на освітніх програмах, треті пишуть про просування виключно «мовного» питання), водночас, часто вітчизняними фахівцями абсолютно не враховується історичний та культурний контекст формування тих чи інших понять. Акцентується увага, що змішування принципово різних концептів гуманітарної діяльності, гуманітарного розвитку, гуманітарної сфери, гуманітарного напрямку в першу чергу в західній науці призвело до остаточного злиття термінів «гуманітарна діяльність» та «гуманітарна допомога», і тепер у публічно-правовому полі вони є синонімами. Наводяться різні позиції дослідників щодо поняття «гуманітарна сфера». Підсумовується, що «гуманітарну сферу» слід розуміти як відносно самостійну, але щільно пов'язану з іншими сферами суспільного життя і діяльності, яка складається з сукупності взаємозалежних елементів, орієнтованих на формування свідомісної (ціннісної) і культурної (гуманітарної) підсистем суспільної стабільності. Гуманітарна сфера виступає об'єктом державного впливу (управління), але об'єктом із надзвичайно неоднорідною структурою та складовими елементами, адже охоплює таку сукупність галузей діяльності людини і громадянина, де здійснюється самореалізація кожного без здійснення виробничої діяльності. Серед складових гуманітарної сфери держави можна виділити гуманітарну безпеку, консолідацію і національну ідентичність громадян, державу і громадянське суспільство, освіту і науку, культуру, релігію, соціальний захист, охорону здоров'я, молодіжний рух, комунікацію та інформацію тощо.

Ключові слова: людський капітал, освіта, наука, культура, соціальний захист, громадянське суспільство, понятійний апарат.

The purpose of the article is to define the categories “humanitarian sphere of the state” and “humanitarian component of Ukrainian state policy” from the standpoint of administrative law. The study deals with the conceptual and categorical apparatus from the point of view of administrative law regarding the humanitarian sphere of the state, the components of this sphere are determined. It is noted that considering the humanitarian sphere of the state as an object of administrative and legal support, there is no unity regarding the definition of the term “humanitarian” both in documents of a conceptual nature and in scientific works of domestic and foreign scientists (some experts write about humanitarian cooperation in the context of the policy of “m of what strength”, others emphasize educational programs, others write about the promotion of the exclusively

“language” issue), at the same time, often domestic specialists completely do not take into account the historical and cultural context of the formation of certain concepts. It is emphasized that the mixing of fundamentally different concepts of humanitarian activity, humanitarian development, humanitarian sphere, humanitarian direction, primarily in Western science, led to the final merging of the terms “humanitarian activity” and “humanitarian aid”, and now in the public-legal field they are synonymous. Different positions of researchers regarding the concept of “humanitarian sphere” are presented. It is concluded that the “humanitarian sphere” should be understood as relatively independent, but closely connected with other spheres of social life and activity, which consists of a set of interdependent elements focused on the formation of conscious (value) and cultural (humanitarian) subsystems of social stability. The humanitarian sphere acts as an object of state influence (management), but an object with an extremely heterogeneous structure and constituent elements, because it covers such a set of fields of human and citizen activity, where self-realization of each is carried out without carrying out production activities. Among the components of the humanitarian sphere of the state, one can distinguish humanitarian security, consolidation and national identity of citizens, the state and civil society, education and science, culture, religion, social protection, health care, youth movement, communication and information, etc.

Key words: *human capital, education, science, culture, social protection, civil society, conceptual apparatus.*

Постановка проблеми. Гуманітарна сфера займає пріоритетне місце в житті будь-якого суспільства. Однак щодо таких суспільних відносин виникає чимало складнощів, оскільки їх нормативно-правове регулювання, адміністративно-правове забезпечення зіштовхується із потребою адаптації до правового поля широкого спектру різних нематеріальних проявів буття суспільства. Водночас, орієнтація в суспільному бутті на соціальну сумісність життя людей та духовно-моральні пріоритети замість вузько споживацьких і матеріально-обивательських схильностей в усі часи були головними пріоритетами розвитку людства та формування громадянського суспільства. Досягти таких омріяних цілей ані теоретично, ані практично не можливо без провідної ролі держави та активного втручання уповноваженої публічної адміністрації у процеси гуманітарного розвитку.

«Не в останню чергу, – наголошують вчені, – завдання держави і полягає саме в тому, щоб у суспільному житті створити можливість для самореалізації особистості на основах справжньої духовності, яка б визначала рівень моралі суспільства, соціального консенсусу та підвищення загального рівня професіоналізму» [1, с. 26].

Стан наукової розробки проблеми. Гуманітарна сфера країни та особливості її належного адміністративно-правового забезпечення завжди привертала увагу вітчизняних вчених-правознавців, серед яких найбільше підґрунтя для формування концептуальних засад публічно-правового забезпечення гуманітарного розвитку українського суспільства зробили Ю.В. Климчук, В.І. Дяченко, І.В. Чеховська, О.В. Захарова, Н.Б. Новицька, В.О. Морозова, В.В. Карлова, О.А. Задихайло, І.Г. Ігнатченко, Ю.В. Якимець, В.С. Шестак, Ю.Л. Юринець та інші вчені. Попри вагому теоретичну та практичну значущість наукових праць, їх фрагментарність і неповний аналіз системності й цілісності у формуванні концептуальних засад державної політики України в гуманітарній сфері унеможливили висвітлення всіх особливостей адміністративно-правового забезпечення її формування та реалізації.

Мета статті. Цими передумовами зумовлюється актуальність статті та необхідність визначення із позицій адміністративного права категорій «гуманітарна сфера держави», «гуманітарна складова державної української політики».

Виклад основного матеріалу. Попри те, що Україна за останні роки піднялася на 14 позицій в Індексі людського розвитку та посідає 74 місце [2], гуманітарна складова розвитку українського суспільства залишається політично та юридично неврегульованою, багато питань лише окреслені та ні на теоретичному, ні тим більше на практичному рівні не вирішені. В гуманітарній сфері відбувається руйнація світоглядних людських цінностей, свідоме ігнорування суб'єктами публічного адміністрування завдань гуманітарного розвитку суспільства, що не меншою мірою пов'язано із незатребуваністю українського людинотворчого потенціалу. Первинним, базовим суб'єктом гуманітарної політики будь-якої держави є людина. Реалізуючи свою життєдіяльність люди з необхідністю вступають у величезну кількість взаємозв'язків поміж собою, утворюючи

різні об'єднання, спільноти, серед яких найбільш загальною спільністю є суспільство в цілому. В системі чинників, які сприяють утвердженню людини як суб'єкта гуманітарної політики, особлива роль належить створенню умов для перетворення людини з об'єкта політики, зокрема гуманітарної, на активний, самостійний і творчий суб'єкт процесу соціального і духовного розвитку.

Розглядаючи гуманітарну сферу держави як об'єкт адміністративно-правового забезпечення, слід принагідно зауважити й те, що на сьогодні не має єдності щодо визначення терміну «гуманітарний» як в документах концептуального характеру, так і наукових працях вітчизняних та зарубіжних вчених. Зокрема, одні фахівці пишуть про гуманітарну співпрацю у контексті політики «м'якої сили», інші наголошують на освітніх програмах, треті пишуть про просування виключно «мовного» питання. Однак, часто вітчизняними фахівцями абсолютно не враховується історичний та культурний контекст формування тих чи інших понять, вони сліпо копіюють західні підходи, зовсім не враховуючи той факт, що умови виникнення цього явища були зовсім іншими, ніж у нашій країні.

Існує кардинальна різниця у розумінні терміну «гуманітарний» у західній та вітчизняній наукових школах. Якщо в українських державних документах та експертному середовищі завжди наголошується на контактах у сфері освіти, науки та просуванні української мови, то в західній науці історія терміну «гуманітарний» має зовсім іншу природу. Часом виникнення можна вважати 19 століття. Тоді поняття «гуманітарний» стає позначенням особливого розуміння людської природи, а саме рівності людей як людських створінь незалежно від расової, національної чи релігійної приналежності («гуманітарна релігія»). На цьому тлі виникає безліч організацій, які головною метою сповідують служіння людству як щось ціле, вільне від будь-яких кордонів. У цьому їхня корінна відмінність від традиційної філантропії, яка бачила своєю метою надання допомоги окремим категоріям населення.

Поняття «humanitas» зазнало тривалої семантичної еволюції. Слово «humanitas» було надзвичайно полісемантичним, оскільки на ранньому етапі розвитку людства не було поділено на такі похідні як «культура», «освіта», «наука», «мистецтво» та ін. Сам термін «гуманітарний» ототожнюється із людяністю, духовністю, дотриманням прав і свобод людини, її унікальністю та неповторністю, пріоритетністю її статусу перед державою та суспільством.

Змішування принципів різних концептів гуманітарної діяльності, гуманітарного розвитку, гуманітарної сфери, гуманітарного напрямку в першу чергу в західній науці призвело до остаточного злиття термінів «гуманітарна діяльність» та «гуманітарна допомога», і тепер у публічно-правовому полі вони є синонімами. У межах міжнародного публічного права гуманітарна допомога розуміється з позиції матеріальної або матеріально-технічної допомоги, яка надається для гуманітарних цілей, як правило, у відповідь на гуманітарні кризи, включаючи стихійні лиха та техногенні катастрофи. Гуманітарна допомога детально регулюється у межах міжнародного гуманітарного права. Саме на підставі суб'єктного складу спірним залишається питання щодо можливості визнавати гуманітарну допомогу благодійністю. Здається, що вони є поняттями, які перетинаються, однак жодне не поглинає у своєму змісті інше. Так, питання надання гуманітарної допомоги окремими державами та міжнародними неурядовими організаціями не є благодійністю у розумінні законодавця у Законі України «Про благодійну діяльність та благодійні організації» [3].

В лінгвістичному розумінні термін «гуманітарна сфера» походить від латинського слова «gumanus», що означає «людський, людяний, тобто зорієнтований на людські потреби й інтереси» [4, с. 24; 5]. Тобто за основу формування уявлення про сутність гуманітарної сфери береться суспільне життя як загальноприйняте розмежування основних напрямів (сфер) та видів (галузей) суспільної діяльності, що базується на інтеграції об'єктивних групових потреб та інтересів людської спільноти [6, с. 692; 5]. Серед них (напрямів) гуманітарна сфера виділяється найбільш виразно, адже інші (виробництво, сільське господарство, природокористування, торгівля, транспорт, зв'язок, право, фінанси тощо), не применшуючи їх значення, мають вторинний (другорядний) характер, і, так би мовити, доповнюють суспільну сферу, забезпечують її розвиток. На відміну від них гуманітарна складова суспільної діяльності, за слушною думкою окремих вчених, є «відносно самостійною сферою суспільної діяльності, яка спрямована на забезпечення духовного життя людини і суспільства, складається із сукупності галузей, які орієнтовані на максимальне розкриття потенціалу кожної людини і соціуму в цілому, розвиток творчих й інтелектуальних здібностей особистості, збереження культурного різноманіття» [5].

Трансформаційні процеси, що відбуваються на сьогодні в українському суспільстві, кардинальні зміни парадигми публічного адміністрування державотворчими процесами безпосередньо позначаються на функціонуванні гуманітарної сфери. При цьому саме «гуманітарна сфера

має посісти домінуючу роль, оскільки без зміни психології громадян, без формування у них відповідних соціальних установок, ціннісних орієнтацій не варто очікувати їх активної участі у державотворчих процесах» [5, с. 4].

Будучи тісно пов'язаною із іншими суміжними сферами суспільного життя, гуманітарну сферу вчені пропонують розуміти у широкому і вузькому значенні. У першому випадку, на думку вчених, гуманітарна сфера має комплексний характер, адже в якості стратегічно важливого чинника суспільного розвитку знаходиться на перетині політичних, економічних та соціальних відносин. Гуманітарну сферу вони також розглядають в якості культурологічного індикатора за основними ознаками у сфері власне культури, освіти, науки та відповідних інновацій у кожній із зазначених сфер [7], фокусуючи увагу на процесах зростання можливостей людини, її добробуту, безпеки, здоров'я та духовності [8, с. 99; 7].

Гуманітарну сферу у довідковій літературі тлумачать як систему, що містить у собі єдність об'єктивних і суб'єктивних факторів суспільного життя, метою яких є створення умов для соціально-гуманітарного розвитку суспільства, соціальної, інтелектуально-духовної безпеки людини і суспільства, реалізацію її соціальних, духовних потреб, формування і збагачення творчого потенціалу особи, всебічну реалізацію її сутнісних сил, соціодинаміку освіти, науки, культури [9, с. 103].

Аналогічний підхід сповідує П. Рудяков, який включає до гуманітарних складових охорону здоров'я, сферу материнства і дитинства, науку, освіту, культуру, мистецтво, спорт, релігію і церкву, інформаційний простір, мовну сферу, охорону пам'ятників та ін. [10].

На «...відміну від інших, – наголошує М. Баюк, – гуманітарна сфера – це сукупність невиробничих соціально-орієнтованих галузей, що сприяють задоволенню духовного рівня особистості, суспільства, забезпеченню гарантованих державою прав і свобод людини шляхом надання освітянських послуг громадянам» [11, с. 14–15].

Слід віддати належне також і О. Дніпрову, який до названого переліку складових діяльності державних органів в гуманітарній сфері відніс і обіг лікарських засобів, і питання сім'ї, дітей та молоді, і навіть кредитування молодіжного житлового будівництва тощо [12]. Так само можна було б додати до цього переліку й релігію та сферу її реалізації, адже вона є феноменом набагато об'ємнішим, ніж інші запропоновані вченими до виокремлення підгалузі гуманітарної сфери. Водночас, розгляд гуманітарної сфери і саме релігії через призму впливу на неї інструментів державної політики унеможливило з'ясування сутності гуманітарної сфери як об'єкта передусім адміністративно-правового забезпечення, із виділенням характерних передумов активного втручання у ці процеси суб'єктів владних повноважень, адже релігійна сфера здавна будується на принципах відокремлення від держави.

Найбільш яскравим свідченням недоцільності віднесення релігійної діяльності до гуманітарної сфери та відображенням характерних напрямів її реалізації можна вважати предмети відання Комітету Верховної Ради України з питань гуманітарної та інформаційної політики (відповідно до постанови Верховної Ради України «Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України» [13], до яких віднесено: культурно-просвітницьку діяльність (видавнича справа, бібліотечна справа, народні художні промисли); культурно-мистецьку діяльність (професійні творчі спілки, театри, музика, школи естетичного виховання, арт-ринок, дизайн, галереї, організація виставок, концертів, фестивалів тощо); медійну індустрію (телебачення, ОТТ та IPTV, платформи з розповсюдження інформації, радіо), національна кіноіндустрія; аудіовізуальний ринок; рекламну діяльність; охорону історико-культурної спадщини (музейна справа, архівна справа, діяльність заповідників, вивезення, ввезення і повернення культурних цінностей); друковані, електронні засоби масової інформації, у тому числі соціальні медіа, мережа Інтернет; туризм та туристичну діяльність; курорти та рекреаційна діяльність; державну політику у сфері свободи совісті та релігійних організацій; державну політику у сфері розвитку та використання державної мови та мов національних меншин в Україні; засади благодійної діяльності, у тому числі меценатської; державну політику у сфері інформації та інформаційної безпеки (крім питань, що належать до сфери національної безпеки та оборони); висвітлення діяльності Верховної Ради України; державна політика у сфері сімейно-шлюбних відносин; державну політику сприяння становленню інституту сім'ї, забезпечення надання державної допомоги сім'ям з дітьми, захисту безпритульних дітей, оздоровлення та відпочинку дітей; демографічну політику [14].

В узагальненому виді діяльність держави в регулюванні суспільних відносин соціально-гуманітарного характеру являє собою цілеспрямований організаційний та регулюючий вплив держави на стан та її розвиток, яка спрямована на забезпечення духовного життя людини і су-

спільства, складається із сукупності галузей, що орієнтовані на максимальне розкриття потенціалу кожної людини і соціуму в цілому, розвиток творчих й інтелектуальних здібностей особистості, збереження культурного різноманіття шляхом запровадження державної гуманітарної політики, виробленої політичною системою та законодавчо закріпленої, через діяльність органів державної влади, наділених необхідною компетенцією [15].

Висновок. Таким чином, «гуманітарну сферу» слід розуміти як відносно самостійну, але щільно пов'язану з іншими сферами суспільного життя і діяльності, яка складається з сукупності взаємозалежних елементів, орієнтованих на формування свідомісної (ціннісної) і культурної (гуманітарної) підсистем суспільної стабільності. Гуманітарна сфера виступає об'єктом державного впливу (управління), але об'єктом із надзвичайно неоднорідною структурою та складовими елементами, адже охоплює таку сукупність галузей діяльності людини і громадянина, де здійснюється самореалізація кожного без здійснення виробничої діяльності.

Відтак, аналіз наукових підходів дозволяє визначити базові складові гуманітарної сфери, на які спрямовується цілеспрямований вплив усього механізму формування та реалізації державної політики за допомогою адміністративно-правових інструментів, до яких зокрема віднесено: гуманітарну безпеку, консолідацію і національну ідентичність громадян, державу і громадянське суспільство, освіту і науку, культуру, релігію, соціальний захист, охорону здоров'я, молодіжний рух, комунікацію та інформацію тощо.

Гуманітарну складову державної української політики слід розглядати як важливу умову реалізації інтеграційного процесу європейського спрямування із визначенням детермінантів політико-правової інтеграції, а також ризиків, пов'язаних із регіональними публічно-правовими формами і механізмами реалізації гуманітарної політики української держави. Розуміння специфіки гуманітарної сфери та реалізації окремих її складових не можливе без з'ясування особливостей та міри державного втручання в правовідносини соціально-гуманітарного змісту, розглядаючи цю сферу саме через призму адміністративного права, яка, будучи самостійною галуззю права, дає відповідь на більшість запитань з приводу впливу публічної адміністрації на процеси сталого розвитку країни, формування скоординованих дій у всіх сферах суспільного життя, адекватної переорієнтації соціальних, екологічних та економічних інституцій держави, посилення державного стимулювання зацікавленості громадян, юридичних осіб і соціальних груп у вирішенні завдань всебічного гармонійного розвитку людини, обґрунтованого розмежування повноважень між центром та регіонами у складових гуманітарної сфери держави, розподілу конкретних функцій між органами управління галуззю, організації публічного контролю за дотриманням прав, свобод і законних інтересів осіб в гуманітарній сфері, формування ефективних механізмів юридичної відповідальності держави та її органів, юридичних осіб та колективних суб'єктів публічного права (національні меншини, територіальні громади тощо) за порушення прав і свобод людини і громадянина тощо.

Список використаних джерел:

1. Андрущенко В. П. Організоване суспільство. К. : Інститут вищої освіти АПН України, 2006. 540 с.
2. Україна піднялася на 14 позицій в Індексі людського розвитку. URL: <https://dzi.gov.ua/press-centre/news/ukrayina-pidnyalasya-na-14-pozytisij-v-indeksi-lyudskogo-rozvytku/>
3. Гуманітарна допомога – що це таке? Опис, значення терміна URL: https://www.bitlex.ua/uk/blog/terms/post/gumanitarna_dopomoga
4. Ясько Р. О. Механізми формування кадрового потенціалу в гуманітарній сфері: теоретико-методологічний аспект. *Актуальні проблеми державного управління* : зб. наук. пр. ОРІДУ / [Голов. ред. М.М. Іжа]. Вип. 2 (54). Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2013. С. 22–26.
5. Степанко О. В. Сутність, мета, завдання та складові гуманітарної сфери URL: <http://repositc.nuczu.edu.ua/bitstream/123456789/9726/1/%D0%A1%D1%82%D0%B5%D0%BF%D0%B0%D0%BD%D0%BA%D0%BE%20%D0%9E.%D0%92.%20%D0%A1%D1%83%D1%82%D0%BD%D1%96%D1%81%D1%82%D1%8C%2C%20%D0%BC%D0%B5%D1%82%D0%B0%2C%20%D0%B7%D0%B0%D0%B2%D0%B4%D0%B0%D0%BD%D0%BD%D1%8F%20%D1%82%D0%B0%20%D1%81%D0%BA%D0%BB%D0%B0%D0%B4%D0%BE%D0%B2%D1%96%20%D0%B3%D1%83%D0%BC%D0%B0%D0%BD%D1%96%D1%82%D0%B0%D1%80%D0%BD%D0%BE%D1%97%20%D1%81%D1%84%D0%B5%D1%80%D0%B8.pdf>
6. Енциклопедичний словник з державного управління / уклад. : Ю. П. Сурмін, В. Д. Бакуменко, А. М. Михненко та ін. ; за ред. Ю. В. Ковбасюка, В. П. Трощинського, Ю. П. Сурміна. К. : НАДУ, 2010. 820 с.

7. Ковальчук В. Г. Упровадження державної гуманітарної політики в сучасних умовах. *Теорія та практика державного управління*. 2012. Вип. 2(37). С. 186–192. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Trpu_2012_2_29

8. Дерега В. Соціальна і гуманітарна політика : навч. посіб. Миколаїв : ЧДУ ім. Петра Могили, 2012. 178 с.

9. Енциклопедія державного управління : у 8 т. / Нац. акад. держ. упр. при Президентові України ; наук.-ред. колегія : Ю. В. Ковбасюк (голова) та ін. Київ : НАДУ, 2011. Т. 4 : Галузеве управління / наук.-ред. колегія : М. М. Їжа (співголова), В. Г. Бодров (співголова) та ін. 648 с.

10. Рудяков П. М. Гуманитарный базис украинской демократии. URL: <https://cutt.ly/VydVZOI>.

11. Баюк М. Формування та реалізація політики державної безпеки в гуманітарній сфері України : автореф. дис. ... канд. наук з держ. упр. : 25.00.05 / Хмельниц. облрада, Хмельниц. ун-т упр. та права. Хмельницький : ХУУП, 2018. 24 с.

12. Дніпров О. С. Поняття та сутність державного управління в гуманітарній сфері в Україні. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*. 2011. № 4(7). С. 185–189.

13. Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України дев'ятого скликання: постанова Верховної Ради України. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2019, № 35. Ст. 147.

14. Предмети відання Комітету Верховної Ради України з питань гуманітарної та інформаційної політики. URL: <http://kompkd.rada.gov.ua/uploads/documents/32652.pdf>

15. Стельмашук Ю. І. Державне регулювання розвитку соціально-гуманітарної сфери: термінологічний інструментарій. *Інвестиції: практика та досвід*. 2016. № 20. С. 93–97. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/ipd_2016_20_22

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2021.5.2.36>

РОЇК В.А.

ФОРМИ ТА МЕТОДИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕПАРТАМЕНТУ ЗАХИСТУ ІНТЕРЕСІВ СУСПІЛЬСТВА І ДЕРЖАВИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

FORMS AND METHODS OF ADMINISTRATIVE ACTIVITY OF THE DEPARTMENT OF PROTECTION OF THE INTERESTS OF SOCIETY AND THE STATE OF THE NATIONAL POLICE

Перед Україною постає нагальне завдання створення, відповідно до сучасних вимог, дієвої системи функціонування правоохоронних органів. Зокрема, пріоритетним напрямком демократичної політики держави є захист конституційних прав, свобод та законних інтересів громадян. Державою це завдання делеговане правоохоронним органам. Ув'язку з цим, сфера регулювання поліцейської діяльності постійно перебуває у стані динамічних змін, удосконалення і певною мірою віддзеркалює правову політику країни. Реформування системи правоохоронних органів в Україні є невід'ємною частиною демократизації суспільного життя, що передбачає насамперед удосконалення адміністративної діяльності. Вивчення нормативно-правових актів з питань управління та регулювання поліцейських підрозділів дозволяє стверджувати, що адміністративно-наглядова діяльність спрямована на забезпечення публічного порядку, протидії злочинності, дотримання режиму законності. Адміністративна діяльність органів національної полі-

---

© РОЇК В.А. – аспірант кафедри публічного управління та адміністрування (Національна академія внутрішніх справ)